

Často navštěvuji s bratrem své prarodiče. Jezdíme k nim na celý víkend, na celé prázdniny. Bydlí na vesnici, kde není mnoho lidí a v okolí je krásná příroda. Mají jednoho psa – Reka, potom nějaké ty slepice, králíky, včely, občas prase (do té doby než je zabito). Prostě je to tam skvělé a býváme tam rádi.

Trávíme u prarodičů spoustu času. Každý den začíná probuzením. Děda i babi už jsou vždycky vzhůru, stíhají i spravit zvířata a zajet nakoupit, než se probudíme. Následuje tedy snídaně, která je nekompromisní. Nikdy nesnídáme to, co bychom opravdu chtěli. Vždycky nám babi připraví vajíčka. Vařená, smažená, to je jedno. Ale nejede přesto vlak. Musíme to tolerovat. Vždyť to myslí v dobrém, má jen o snídani jinou představu než my.

Kdybychom prarodičům řekli, že k snídani bychom si vzali radši müsli nebo ovesné vločky, asi by přestali jíst svůj sádlem namazaný chleba a divili se, proč jíme „to zrní“. Ale je to stejné, jako náš údiv nad jejich chlebem se sádlem zakusovaným jablkem. Každý z nás jí něco jiného. Snažíme se to však pochopit (i přesto že kombinaci sádla a jablek opravdu nerozumím).

Něco podobného se děje při obědě. Když je horký parný letní den, proč bychom jedli lehký zeleninový salát nebo vynechali polévku? Proč si nedat silný vepřový vývar a pečenou kachnu s knedlíky? Pomyšlení na takový oběd nás sice netěší, ale musíme to tolerovat. Babi přece nemůže dopustit, abychom řekli, že jsme neměli pořádný oběd.

A večer večeře. Ještě předtím do sebe však musíme nacpat banán, pak bábovku, potom buchty (babi baví péct) a teprve přijde večeře. Nemáme nic malého, ale rovnou oběd, který zbyl. S odporem do sebe vše nasoukáme a radši zalezeme, abychom nemuseli ještě nějakou tu bábovku. Ale proč bychom to babi netolerovali. Přece by se oběd nevyhodil.

I když se nám to často nelíbí, tak i přesto všechno našim prarodičům tolerujeme. Máme je totiž rádi a oni mají rádi nás. A přestože nás nevědomky nutí třeba jíst vajíčka místo vloček k snídani, kuře v děsném vedru, bábovky a buchty, když jsme nacpaní, nebo oběd k večeři, tak víme, že to dělají v dobrém. Proto jim to tolerujeme, i nějaké to kilo navíc, které si odvezeme. Máme se totiž rádi a to je hlavní.